

9de JAARGANG, NR. 168
5 DECEMBER 2011

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
5 PLATENRECENSIES
 Double Espresso, Jan van Duikeren,
 Talking Cows, Crescent Double 4tet,
 Jozef Dumoulin, Weather Report,
 New Cool Collective, Kumquat e.a.
12 CONCERTVERSLAGEN
 Jazz International Rotterdam,
 Francien van Tuinen, Marc Ribot,
 Masha Bijlsma e.a.

EN VERDER:

20 IM Gerard Ammerlaan

JAZZFLITS 169

staat 19 december op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

Rita Reys. (Archieffoto: Tom Beetz)

**RITA REYS BENOEMD TOT
RIDDER NEDERLANDSE LEEUW**

Vanwege haar grote betekenis voor de jazz is zangeres Rita Reys op 21 november geridderd in de Orde van de Nederlandse Leeuw. Ze kreeg de versierselen in Rotterdam op de SS Rotterdam opgespeld door mevr. van 't Veld, burgemeester van Stichtse Vecht.

Rita Reys was al dertig jaar ridder in de Orde van Oranje-Nassau. De Orde van de Nederlandse Leeuw is een stapje hoger. De voordracht werd gedaan door Ed van Dantzig en Jurjen Donkers (persvoorlichter van Rita Reys). Fay Claassen, Wim Kok, Neelie Kroes, Mathilde Santing, Sylvia Tóth, Bert Vuijsje, Imme Schade van Westrum, Hans van Willigenburg en Joop van Zijl ondersteunden deze met een aanbevelingsbrief. Rita Reys was naar Rotterdam gekomen in de veronderstelling dat haar 70-jarig podiumjubileum zou worden gevierd en dat ze zou optreden met het Trio Peter Beets.

●
ia77
JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

JAZZ EDISONS 2011 IN EINDHOVEN UITGEREIKT

Op 16 november werden in Muziekgebouw Frits Philips in Eindhoven de Jazz Edison Awards uitgereikt. Tijdens de pauze toonden de winnaars hun Edison, met van links naar rechts Frans van der Hoeven, Marc van Roon, Tineke Postma en Martijn Vink (Edison Jazz Nationaal voor 'The Dawn of Light'), Gerald Clayton (Edison Jazz Internationaal voor 'Bond: The Paris Sessions'), Cees Schrama (Edison Bijzondere Uitgave Van Historische Aard voor 'The Sesjun Radio Shows'), Willem van Kooten, Bob Rooyens en de zoon van Ferry Haayen (Edison Beste dvd voor 'Aretha Franklin: The Legendary Concertgebouw Concert Amsterdam 1968'), en Ruth Jacott (Edison Jazzism Publieksprijs voor 'A Tribute to Billie Holiday'). Na de pauze trad de Braziliaanse singer-songwriter Ivan Lins, winnaar van de Edison Jazz Oeuvreprijs, op met het Metropole Orkest onder leiding van John Clayton. **Tekst en foto: Tom Beetz**

Latin Grammy Awards voor D'Rivera en Chick Corea

Twee jazzalbums zijn 10 november in Las Vegas bekroond met een Latin Grammy Award 2011. De Grammy 'Best Latin Jazz Album' ging naar de 'Panamericana Suite' van klarinettist-saxofonist Paquito D'Rivera en die van 'Best Instrumental Album' naar de cd 'Forever' van het trio Chick Corea, Stanley Clarke en Lenny White.

NIEUWS

Dianne Reeves. (Persfoto)

Concertgebouw Jazz Award 2011 voor Dianne Reeves

Zangeres Dianne Reeves heeft de Concertgebouw Jazz Award 2011 gekregen. Ze ontvangt het kleinood 6 december uit handen van Simon Reinink, algemeen directeur van Het Concertgebouw. Aanluitend geeft Dianne Reeves een concert in de Grote Zaal. Eerder kregen onder anderen saxofonist Sonny Rollins (2010), toetsenist Herbie Hancock (2008) en drummer Elvin Jones (2003) de prijs. De prijs is een oeuvreprijs.

Preis der deutschen Schallplattenkritik voor Allen, Shepp en Brubeck

In de categorie jazz en blues is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2011/4' toegekend aan de albums 'Celebrating Mary Lou Williams' van Trio 3 & pianiste Geri Allen, 'Wo!Man' van saxofonist Archie Shepp en pianist Joachim Kühn, en 'At the Free Trade Ball 1958' van het kwartet van pianist Dave Brubeck met saxofonist Paul Desmond. De Preis werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste.

Joris Teepe terug naar Nederland

Bassist Joris Teepe, hoofd van de studierichting Jazz van het Prins Claus Conservatorium en grondlegger van het programma New York comes to Groningen, komt terug naar Nederland. Na ruim twintig jaar New York heeft hij besloten om voor zijn gezin te kiezen en zich te vestigen in Amsterdam. "Ik zit nu dertig jaar in het vak en heb erg veel zin om vaker in Europa op te treden, maar ik houd ook een werkadres in New York", aldus Teepe. De afgelopen tien jaar vloog Joris regelmatig voor concerten naar Nederland en om leiding te geven aan de jazzafdeling.

PLATEN

DUITSE OMROEP SWF ONTSLUIT JAZZARCHIEF

De Duitse omroep Südwestrundfunk gaat historische concertopnamen op cd en dvd uitbrengen. Daarvoor is samen met Arthaus Musik het label Jazzhaus opgericht. Dat gaat putten uit het archief van de Süddeutschen- (SDR) en Südwestrundfunk (SWF).

Het archief omvat zo'n 65 jaar. Al in 1947 startten de medewerkers Joachim Ernst Berendt en Dieter Zimmerle met regelmatige jazzuitzendingen bij SDR Stuttgart en SWF Baden-Baden. Sindsdien werden zo'n drieduizend uur radio- en vijfhonderd uur televisie-opnamen in het omroeparchief opgeslagen. "Es ist eine der größten unveröffentlichten Sammlungen an Live-Jazz der Welt", aldus de omroep. Er ligt muziek van onder anderen trompettist Miles Davis, saxofonist John Coltrane, zangeres Ella Fitzgerald, trombonist Albert Mangelsdorff, toetsenist Joe Zawinul en bassist Pierre Michelot. Ook veel free jazz, opgenomen op de New Jazz Meeting in Baden Baden, is bewaard gebleven.

Medio november zijn de eerste cd's verschenen. In de serie 'Legends Live' werk van het Gerry Mulligan Sextet (1977), het Cannonball Adderly Quintet (1969) en van Art Blakey & The Jazz Messengers (1978). In de serie 'Bigbands Live' zijn platen van het Duke Ellington Orchestra (1967) en van het Benny Goodman Orchestra met zangeres Anita O'Day (1959) uitgebracht.

PODIA

GELDPROBLEMEN NEKKEN THE HAGUE JAZZ

Het festival The Hague Jazz is niet meer. Het had de vervanger moeten worden van het naar Rotterdam vertrokken North Sea Jazz Festival, maar is op 1 november door de rechter failliet verklaard. Geldproblemen hebben het festival de kop gekost.

Het festival is de laatste jaren steeds omgeven geweest door betalingsproblemen. Vooral de laatste editie, in juni van dit jaar, waren er tal van incidenten. Zo lieten bewakers in afwachting van betaling op een bepaald moment geen bezoekers meer toe. Ook nam een deurwaarder van Buma/Stemra een deel van de kassaopbrengsten mee, en maakte de gemeente Den Haag bekend in geval van wanbetalingen de subsidie (178.000 euro) terug te vorderen. Voorafgaand aan het festival adviseerde de Ntb (een belangenvereniging voor musici, acteurs en dansers) de leden om geen zaken te doen met The Hague Jazz. Het faillissement is uitgesproken over de in januari 2011 opgerichte The Hague Jazz BV, met directeur Ruud Wijkniet als enige bestuurder. Deze rechtspersoon organiseerde de laatste editie in het ADO Den Haag Stadion. Na de uitspraak van de rechter meldden zich tal van musici en bedrijven bij de curator. Ook de gemeente Den Haag meldde zich bij hem. De gemeente stelde zich dit jaar garant voor betalingen aan leveranciers. Volgens de website NRC.nl krijgen onder meer de Belgische bigband The Flat Earth Society en cateraar Maison den Boer nog flinke bedragen voor de edities van voorgaande jaren. Ook krijgen onder anderen bassist Joris Teepe, pianist Rembrandt Friedrichs en presentator/bassist Hans Mantel nog geld. Grote internationale musici kregen vooraf betaald, maar veel anderen konden dat niet bedingen.

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

NIEUWS

Talking Cows. (Persfoto)

Samenwerking Talking Cows en Frysk Fanfare Orkest bevalt goed

Het gezamenlijke optreden van Talking Cows en het Frysk Fanfare Orkest (vijftig blazers) op 30 oktober in Heerenveen is beide partijen zo goed bevallen dat het Orkest op 5 januari 2012 in het Bimhuis in Amsterdam zal spelen bij de presentatie van 'Almost Human', de nieuwe Talking Cows-cd (zie ook pag. 9 van deze JazzFlits). Ook gaat Talking Cows mogelijk in 2013 met het Frysk Fanfare Orkest op tournee naar Japan.

Voor het gezamenlijk programma 'Cows In Space' schreven Frans Vermeerssen en Robert Vermeulen de stukken. Martin Fondse en Falk Hubner maakten samen met Frans Vermeerssen de arrangementen. Er volgen volgend jaar nog twee gezamenlijke optredens in Amsterdam en Leeuwarden. Een impressie van het Heerenveense optreden staat op YouTube: <http://bit.ly/u1WP0b>.

Leipzig krijgt Jutta Hipp-straats

De Duitse pianiste Jutta Hipp krijgt haar eigen straat in Leipzig. Ze werd daar in 1925 geboren. Hipp maakte in 1956 een Blue Note-album met saxofonist Zoot Sims. Ze brak echter nooit door in de VS, waar ze sinds het midden van de jaren vijftig woonde. De pianiste overleed in 2003 in Queens.

Niet eerder uitgebracht werk Brad Mehldau Trio op cd uit

Een deze maand te verschijnen verzamelpakket met zeven cd's van het Brad Mehldau Trio bevat een cd met niet eerder uitgebrachte opnamen. Op de andere zes cd's in 'The Art Of The Trio Recordings: 1996-2001' staan de vijf platen die pianist Mehldau samen met bassist Larry Grenadier en drummer Jorge Rossy voor Warner Brothers opnam. De box is een productie van Nonesuch. Ethan Iverson van The Bad Plus schreef een tekst voor het cd-boekje.

PODIA VERVOLG

JAZZ AT LINCOLN CENTER OPENT DEPENDANCE IN QATAR

Het New Yorkse Jazz at Lincoln Center opent een dependance in Doha, Qatar. Deze wordt gevestigd in een hotel en gemodelleerd naar de Dizzy's Club Coca-Cola in Manhattan (onderdeel van het Center). Jazz at Lincoln Center Doha opent in april 2012.

De komende vijf jaar zullen op nader te bepalen plaatsen nog vier andere clubs worden geopend. De expansie wordt samen met hotelketen St. Regis vormgegeven. Jazz at Lincoln Center loopt weinig risico. De organisatie doet de boekingen en krijgt een deel van de opbrengst van de kaartverkoop en de horeca. De expansie vormt voor Jazz at Lincoln Center een welkome bron van nieuwe inkomsten. Operationeel directeur Adrian Ellis: "We have a vast array of education programs and related programs that don't generate a surplus, so we are always looking for new sources of income to support those. But it's also about reaching new audiences." (bron: The New York Times van 16 november). Artistiek directeur Wynton Marsalis ziet de expansie vooral als een uitgelezen kans om de Amerikaanse cultuur te promoten. Hij wil de eerste optredens een educatief tintje geven door daarin bijvoorbeeld belangrijke namen uit de jazzgeschiedenis centraal te stellen. In het New Yorkse St. Regis Hotel, in de East 55th Street, traden tijdens het swingtijdperk onder anderen de orkesten van Count Basie en Duke Ellington op.

PIANISTE SOO CHO VERBAAST CONSTANT

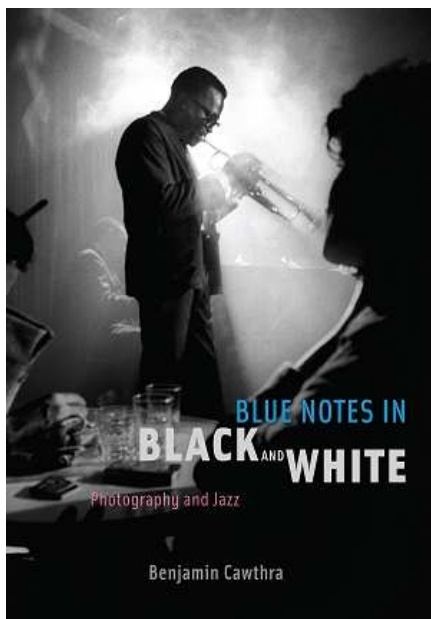

Pianiste Soo Cho, geboren in Korea, maar sinds ze jazz ontdekte en leerling werd van Bert van den Brink, in Nederland woonachtig, speelde 25 november in Amsterdam in het Bimhuis. Hoewel ze hier verblijft en twee cd's uitbracht (zie Jazzflits nr. 146, 25 oktober 2010) is ze vooral onbekend. Het Bimhuis was dan ook bij lange na niet vol. Onbegrijpelijk, want Cho is een van de mooiste pianisten die we hier hebben. Haar composities waren een prachtig vehikel voor improvisatie, haar glasheldere spel verbaasde constant, is moedig en uitdagend. In het Bimhuis speelde ze met sopraansaxofonist Javier Girotto, die door een helaas wat te royale versterking de balans enigszins verstoorde, bassist Sven Happel en drummer Jasper van Hulten. Houd Soo Cho in de gaten, want stilaan zal zij de top bereiken.

Foto en tekst: Tom Beetz

JAZZ OP PAPIER

FOTO'S VAN MUSICI ALS MENSEN

Benjamin Cawthra.
**Blue Notes in Black and White :
 photography and jazz.**
 Chicago : The University of Chicago
 Press, 2011.
 345 pag. : ill.
 ISBN 978-0-226-09875-3
 hardcover met stofomslag.
 Prijs 42,75 euro.

**Luister hier naar een interview met
 de auteur:** <http://bit.ly/vpmE7V>.

Het zal u niet verbazen dat een verzamelaar van fotoboeken over jazz met meer dan gewone belangstelling andermaal uitkeek naar een boek, dat jazz en fotografie in zijn ondertitel meekrijgt. Een jaar geleden verscheen over hetzelfde onderwerp 'The Jazz Image' van K. Heather Pinson (zie nr. 146). Het was, met name door de vele citaten, een wat wollig boek, dat het onderwerp naar een hoger plan wilde tillen. Pinson zegt ergens: "Door jazz zichtbaar te maken en, als gevolg daarvan, hoorbaar, volgde de fotografie, net als de radio, de stilistische ontwikkelingen van zwarte musici." Afgezien van het werkelijkheidsgehalte van deze bewering, gaat het hier om het woord 'volgde'. Benjamin Cawthra, de auteur van de nieuwe studie, probeert juist het omgekeerde aan te tonen: "photographs not only show stories but also shape them." En hij gaat nog verder: wat is het aandeel van de 'African American' daarin? Dit laatste wordt expliciet aangegeven in de ondertitel van de dissertatie waarvan dit boek de handelsuitgave is: 'Photography, Race and the Image of Jazz, 1936-1965'. Het woord 'race' is nu weliswaar weggelaten, het vormt, naast maatschappelijke en politieke kwesties, niettemin het overheersend element in zijn betoog.

Baseerde Pinson zich in haar boek voornamelijk op het werk van één fotograaf, Herman Leonard, Cawthra behandelt er meer. Buiten Leonard zijn dat, in chronologische volgorde: Charles Peterson, Gjon Mili (ook maker van de film 'Jammin' the Blues'), William Gottlieb, William Claxton en Roy DeCarava. Maar allen, blank of zwart, moesten toezien hoe hun foto's werden gemaniplueerd: door een tendentieuze opmaak, een suggestieve uitsnede of door ze te voorzien van dubieuze onderschriften. Over het beleid van het vooroorlogse Life: "The magazine used language to constrain and delimit the interpretive possibilities inherent in its own photographic narratives." (pag. 19) en: "For Mili, the photographs showed an interracial art form at work, a point of importance to him politically. For Life, they promoted African American artists as patriotic American nationalists." (pag. 47) Gottliebs fotoboek uit 1979, 'The Golden Age of Jazz', geeft een evenwichtig beeld van alle belangrijke musici rond 1940, maar van het zwarte aandeel haalde slechts een fractie de kolommen (en de omslagen) van het toenmalige Down Beat. Claxton vertegenwoordigde het goede leven in het zonovertogen Californië en zijn werk voor de platenmaatschappijen aldaar was navenant. In latere jaren zorgden musici als trompettist Miles Davis en saxofonist Sonny Rollins zelf voor hun beeldvorming door mede te bepalen welke foto er op de lp-hoes kwam. Roy DeCarava stelde zich volledig onafhankelijk op: "Ik fotografeer musici als mensen, niet als musici." Zijn foto van bassiste Edna Smith was een van de vier die in 1955 de gezaghebbende verzameling 'The Family of Man' haalde. Maar in 1964 zag nog niemand wat in zijn opus 'The Sound that I Saw'. Hij moest zevenendertig jaar op publicatie wachten. Hoewel Cawthra uitvoerig aandacht besteedt aan zijn werk, is DeCarava jammer genoeg niet met een foto vertegenwoordigd. Het boek draagt duidelijk nog de sporen van de oorspronkelijke versie, getuige niet alleen een veelheid van noten – vijftig pagina's in kleindruk – maar vooral door herhalingen en het voortdurend uitspinnen van de plaats die het zwarte element in de muziek inneemt. Cawthra's aandacht voor jazzfotografie en haar vermeende invloed op de muziek is terecht. Maar hij blijkt zich vooral geconcentreerd te hebben op de wijze waarop met die foto's is omgegaan, wat ertoe heeft bijgedragen dat bij het publiek een scheef beeld kon ontstaan.

Jan J. Mulder

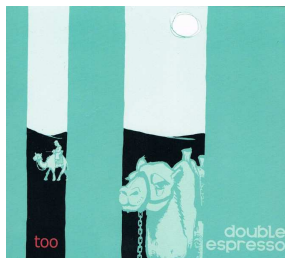
CD-RECENSIES

DOUBLE ESPRESSO

Too

Eigen beheer

(<http://www.double-espresso.nl>)

Bezetting:

Babette Jane (as),
Floortje Smehuizen (as),
Annette de Greeuw, Loes Rusch (bars),
Wieke Garcia (voc, perc),
Terence Samson (perc).

CRESCENT DOUBLE QUARTET

Radio Mundial

Eigen beheer

(www.crescentdq.com)

Bezetting:

Aart van Bergen (ts, ss, fl),
Kaan Biyikoğlu (p),
Sándor Kém (b),
Remco Menting (d),
Anastasija Zvirbulė (v),
Anne Bakker (v),
Yanna Pelser (av),
Eduard Ninot (c).

De kamelen op de hoef van 'Too' van het Nederlandse saxofoonkwartet Double Espresso zetten je op het verkeerde been. Ze refereren niet inhoudelijk aan de muziek, maar aan een inspirerende concertreis naar Oman. In het sultanaat speelden de vier dames samen met de twee gasten die op het album ook een grote rol spelen: zangeres/percussioniste Wieke Garcia en percussionist Terence Samson. Arabische invloeden zijn in het repertoire niet te horen, maar Braziliaanse en Afrikaanse des te meer. Dat laatste horen we bijvoorbeeld in de kwela 'Black Ears' die Martin Fondse voor de bijzondere bezetting schreef. Want

'Hoewel de hoef anders suggereert zijn Arabische invloeden niet te horen. Braziliaanse en Afrikaanse des te meer.'

bijzonder is het wel, een kwartet met twee alten en twee baritons. Het geeft de groep een stevig geluid, dat bijvoorbeeld in 'Mama Naxi', met z'n James Bond-achtige thema, meteen overtuigt. Braziliaans zijn de stukken waarin Wieke Garcia haar soepele stemgeluid aan leent, zoals 'Tributu' en 'Sohnando Versos' – lichtvoetig zonder oppervlakkig te worden. Floortje Smehuizen tekende voor het meest jazzachtige stuk van de plaat: 'Rusch Hour' waarin baritonsaxofoniste Loes Rusch een waardig eerbetoon aan Gerry Mulligan laat horen.

Herman te Loo

Maak hier kennis met Double Espresso: <http://bit.ly/tE89Gn>

Samen met de Turkse pianist Kaan Biyikoğlu richtte saxofonist Aart van Bergen vorig jaar het Crescent Double Quartet op. Een internationaal gezelschap met een bassist uit Hongarije, een violiste uit Letland en een cellist uit Spanje naast vier Nederlandse musici. De vijf heren en drie dames zetten zich aan het project 'Radio Mundial', de eerste cd.

'Met zo'n grote bezetting kun je alle kanten op. Het repertoire is dan ook zeer gevarieerd.'

Met zo'n grote en veelzijdige bezetting kun je alle kanten op. Het eerste nummer doet vermoeden dat we in de jazzsfeer blijven, maar niets in minder waar. De tien composities van Aart en Kaan nemen je mee over de hele aardbol: van de Sahara woestijn in Noord-Afrika tot de Mayatempels in de jungle van Guatamala. En van Japanse animatie naar Hindoestaanse klassieke muziek.

De globalisering inspireerde de groep de breedte op te zoeken. Het repertoire is dan ook zeer gevarieerd en doet recht aan de titel van het album. Niet alleen horen we naast jazz wereld- en kamermuziek; sferisch lopen de stukken zeer uiteen. Dat is een goede zaak, want platen waarop voor de zoveelste keer de jazz wordt uitgevonden zijn er al genoeg.

De vernieuwing moet komen van jonge mensen en het is in dit tijdsgewricht logisch dat 'jazzers' zich niet alleen meer op de VS richten. In de arrangementen mogen we daarom genieten van subtiel en ontspannen samenspel van de strijkers naast stevige bijdragen van de blazer, de toetsenist, de bassist en de slagwerker.

Hans Invernizzi

Bekijk het Crescent Double 4-tet hier: <http://bit.ly/voQsWs>.

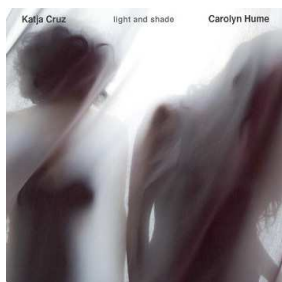
JAN VAN DUIKEREN
Fingerprint
Challenge

Bezetting:

Jan van Duikeren (tp),
 Louk Boudensteijn (tb),
 Candy Dulfer (as),
 Tom Beek, Guido Nijs (ts),
 Jesse van Ruller (g)
 Ronald Kool (keyb),
 Manuel Hugas (b),
 Martijn Vink (d).

KATJA CRUZ/CAROLYN HUME
Light and Shade
Leo Records
 (www.leorecords.com)

Bezetting:

Katja Cruz (voc),
 Carolyn Hume (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

Trompettist Jan van Duikeren loopt al een paar jaar heel actief mee in de Nederlandse jazzscene. Samen met trombonist Louk Boudensteijn en tenorsaxofonist Guido Nijs vormt hij de blazersectie Special Request Horns, die bij veel opnamen voor een pittige achtergrond zorgt. Bovendien is hij met Boudensteijn ook de oprichter van het Rotterdam Jazz Orchestra. Van Duikeren speelt verder bij vader en dochter Dulfer, zit regelmatig in de trompetsectie van het Jazz Orkest van het Concertgebouw en blaast ook een partijtje mee in de New Cool Collective Big Band. Om maar wat te noemen...

Voor zijn cd 'Fingerprint' heeft hij een aantal hem goed bekende muzikanten uitgenodigd, onder wie drummer Martijn Vink. Hij zet met de ritmesectie een vet en stevig fundament neer. Vinks klappen vormen een basis voor lekkere solo's van leider Van Duikeren. Die blaast er met zijn maatjes van de Special Request Horns trouwens ook mooie riffjes overheen. Ook saxofoniste Candy Dulfer, te gast in enkele nummers, voelt zich bij de ritmesectie als een vis in het water. Ze soleert dat het een lieve lust is. Het laat zich inmiddels raden dat er op 'Fingerprint' een lekkere mix van soul, pop en vooral jazz te horen is.

Het eerste nummer begint een beetje Afrikaans: er wordt wat 'gefiedeld' tot iedereen zijn plek heeft gevonden en een fraaie 'groove' ontstaat. Daarover blaast Van Duikeren zijn solo. Als Candy Dulfer op nummertje twee ook achter de microfoon staat, wordt er ietsjes scherper gespeeld, maar even swingend. 'Ballad for a Beauty' is echt iets anders. Het is een gevoelig stuk dat door Van Duikeren in samenspel met gitarist Jesse van Ruller en het ritmetrio wordt uitgevoerd. Dan komen de Special Request Horns naar voren. Alsof een swingende soulmachine wordt aanzet. Jan van Duikeren soleert volop: uptempo en met de effectenmachine aan de beker van zijn trompet gekoppeld. Trompettist Van Duikeren heeft met 'Fingerprint' zijn visitekaartje afgegeven. Voor stevige hybride jazz en soul is hij de man.

Hessel Fluitman

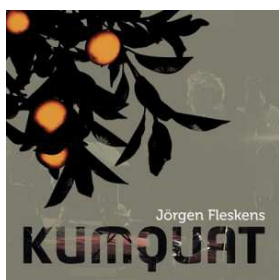
Luister hier naar het stuk 'Scribblin': <http://bit.ly/uOOqOO>

De Oostenrijkse zangeres Katja Cruz en de Britse pianiste Carolyn Hume zijn beiden vaste waarden in de catalogus van Leo Records. Gezien hun open muzikale instelling was het dus geen slecht idee om ze op 'Light and Shade' samen te brengen. Hume kennen we van haar behoedzame en verstilde pianospel, en dat is wat we op 'Light and Shade' vooral de muzikale richting horen bepalen. Cruz improviseert met woordloze stemklanken, en de titel van het derde stuk, 'Siren Song' is veelzeggend. De Oostenrijkse kan betoveren met haar prachtige stem, en Hume doet alles om het fraais zo goed mogelijk te laten uitkomen.

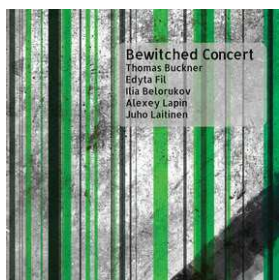
'Wie de cd met kleine teugen tot zich neemt, zal zeker genieten.'

Al vanaf het openingsstuk, 'Beneath the Ice' is er een ontroering in de muziek, die eigenlijk niet meer verdwijnt. Dat is tegelijk de kracht én de zwakte van het album, want door de consequent aangehouden sfeer ontstaat ook een zekere eenvormigheid. Er zijn incidenteel wel momenten dat de piano even aanzwelt, of er een ritmiek ontstaat, zoals in 'Rusalka', maar het rubato en de verstilling overheersen toch. Wie de cd met kleine teugen tot zich neemt, zal er zeker van genieten. Een mooie fles malt whisky drink je immers ook niet achter elkaar leeg.

Herman te Loo

JÖRGEN FLESKENS**Kumquat****Eigen Beheer****Bezetting:**

Ben van den Dungen (ss, ts),
Angelo Verploegen (tp),
Berthil Busstra (keyb),
Jörgen Fleskens (b),
Pascal Vermeer (d).

ILIA BELORUKOV**Bewitched Concert****Intonema****Bezetting:**

Ilia Belorukov (as, objects),
Thomas Buckner (voc),
Edyta Fil (fl), Juho Laitinen (c, voc),
Alexey Lapin (p).

WOZZECK**Act III: Comics****Intonema****Bezetting:**

Ilia Belorukov (as, bars),
Mikhail Ershov (bg), Dmitri Vedyashkin (g),
Dmitry Krotevich (tb), Mikhail Tsy-pin (voc),
Maria Grigoryeva (v),
Arturas Bumšteinas (v, synth, laptop),
Piotr Kurek (kl, synth, o, laptop).

VERVOLG CD-RECENSIES

's Avonds in het donker in de auto. Rijdend stop ik een schijfje in de autoradio, niet wetend welke cd het is. Een 'groovy' sound met een moderne gestopte trompet en een zalige elektrische bas klinkt op. Het blijkt een Nederlandse productie te zijn: 'Kumquat', het debuut van bassist Jörgen Fleskens. Hij wist prima musici rond zich te verzamelen en maakte met hen een heerlijk album.

Fleskens was een paar jaar actief in de nu-jazzformatie State of Monc, maar is verder (nog) relatief onbekend. De bassist is componist van bijna alle stukken op 'Kumquat'. Een bijzonder aspect van het album is, dat Fleskens zijn musici de vrije hand geeft in eigen stukken. Drummer Pascal Vermeer doet 'Hangin' Out (part two)' helemaal in zijn eentje. Toetsenist Berthil Busstra doet datzelfde in het ruimtelijke 'Everything's Changed (interlude)'.

Na de eerder genoemde groovy opening van de cd zakt het tempo helemaal in met het prachtige 'Indifference'. Angelo Verploegen blaast over de lange lijnen van Berthil Busstra. Door de zorgvuldig geplaatste noten geeft Fleskens het stuk een gedragen en gelaagd karakter. Dit zou mooi 'onder' een film passen. Allen jammer van de fade-out. Verder volgen meer frisse, afwisselende composities met een aangename open constructie. De muziek ontstijgt met gemak de aanduiding jazzrock door de aard van de composities maar zeker ook door de uitgelezen musici. Een mooi en veelbelovend debuut.

Peter J. Korten

Bekijk de formatie Kumquat hier: <http://bit.ly/tSVQfr>.

Intonema is een nieuw label, geleid door de Russische saxofonist Ilia Belorukov. Hoe divers hij aan het werk is, is te horen als we deze eerste twee uitgaven naast elkaar leggen. 'Bewitched Concert' is een spontane improvisatie van een internationaal gezelschap, met de Poolse fluitiste Edyta Fil, de Finse cellist Juho Laitinen, en Belorukovs landgenoot Alexey Lapin, een pianist die van zich doet spreken op een aantal recente Leo Records-cd's. De bekendste muzikant is de Amerikaanse zanger Thomas Buckner, die zijn indrukwekkende stemgeluid al eens inzette in het bijzijn van Roscoe Mitchell. Het vijftal verkent elkaars muzikale mogelijkheden langs de esthetiek van de modern klassieke muziek. De afwezigheid van een slagwerker wordt gezien als een goede aanleiding om zelden een doorgaand ritme op te zoeken. Het is muziek die zich langzaam ontvouwt, uitgekiend met dynamiek omgaat, en aldus spanning creëert.

De muziek van Wozzeck is een heel ander verhaal. De titel 'Comics' zegt veel. Als in een stripverhaal zetten Belorukov en bassitarist Mikhail Ershov met een viertal gasten steeds miniatuur-tjes op, gescheiden door stiltes. Binnen die kaders gebeurt er erg veel, dat varieert van rauw en ongemakkelijk tot noise- en rockachtig, tegendraads swingend en humoristisch. De oorspronkelijke lange improvisatie van 23 minuten is vervolgens door Arturas Bumšteinas en Piotr Kurek geremixt tot een stuk van ruim tien minuten, hetgeen leuk vergelijkingsmateriaal oplevert. Wat hebben ze nou precies gedaan? Het valt moeilijk precies te achterhalen, maar dat doet in feite weinig ter zake. De muziek boeit in beide versies, en dat is wat echt telt.

(www.intonema.blogspot.com)

Herman te Loo

KARIN OTTELOHE
Nothing really ends...
 September records

Bezetting:

Karin Ottelohe (voc),
 Jack van Poll (p, toetsen, sax),
 Bart de Nolf (b),
 Hans van Oosterhout (d).

JOACHIM KÜHN & THE HR BIGBAND
AT JAZZFEST BERLIN
Out of the Desert Live
 Act

Joachim Kühn Trio
 Out of the Desert Live
 hr-Bigband at JazzFest Berlin

Bezetting:

Joachim Kühn (p),
 Majid Bekkas (voc, Guembri, Ud),
 Ramon Lopez (d, table, perc);
 HR Bigband (o.a.):
 Frank Wellert, Thomas Vogel (tp)
 Günther Bollman, Peter Feill (tb),
 Heinz-Dieter Sauerborn, Tony Lakatos,
 Julian Argüelles (sax).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Belgische zangeres Karin Ottelohe is advocaat, maar heeft zich over laten halen om ook *weer* te gaan zingen. *Weer*, omdat ze in het verleden als Karin Lowe ook al gedaan heeft. Haar nieuwe cd 'Nothing really ends...' is onder de vleugels van toetsenist Jack van Poll samengesteld. Ottelohe, schrijft Van Poll ter introductie, heeft gekozen voor songs die haar passen. Dat geeft zekerheid, omdat je dan in je 'comfortzone' zit. Maar het draagt ook het risico van vervlakking in zich. De cd opent pakkend met 'All Blues'. 'Almost Blue' van Elvis Costello is een mooie ballad geworden. 'Nothing really ends...', de titelsong van de cd, is geschreven door Tom Barman. De opname van Karin Ottelohe is de eerste van het stuk van de voorman van popgroep dEUS. Het vervlakken wordt hoorbaar in 'The Shadow of your Smile'. Ze zingt het in een traag tempo en zet de woorden te dik aan. In 'Sometimes I'm Happy', waarin Hans van Oosterhout een aangename solo met brushes aflevert, laat ze kansen liggen. Na de verfrissende pianosolo à la Fats Waller van Jack van Poll, neemt Ottelohe met tragere zang het heft weer in handen. Ter afsluiting zingt ze tot drie keer toe woordelijk, en zonder enige variatie en overtuiging, lettergreep voor lettergreep: 'Sometimes I am Happy, when I am with you'. Dat pak je in mijn ogen anders aan als jazzzangeres. Als jazzzangeres moet je risico's nemen, ook al ga je dan maar eens onderuit. Dat brengt je muzikaal verder.

Hessel Fluitman

Luister naar het titelstuk van de cd: <http://bit.ly/vN7MZb>

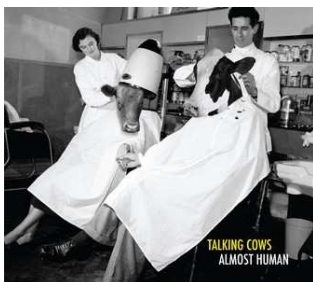
Joachim Kühn is al sinds de jaren zestig een pianist van naam en faam in jazzland. Toch is hij voor velen een onbekende. De laatste tijd duikt zijn naam weer geregeld op. Bij het label Act is onlangs de cd 'Out of the Desert Live' verschenen, die een opname bevat met de Bigband van de Hessische Rundfunk, gemaakt tijdens het JazzFest Berlin. Al eerder verscheen van Kühn een cd met de titel 'Out of the Desert'. Die maakte hij met zijn trio. Echter de muziek op het ACT-album is nieuw geschreven. Wel is de muziek op beide albums geïnspireerd door de woestijn. Er zijn sterke Arabische invloeden te horen in de vorm van veel unisono blaaspartijen.

Het programma op de cd bestaat uit twee delen met als titels 'Fresh Air', 'Lichtquelle' en 'Wanderer'. Daarna volgt 'Klangzeit in vier Farben'. In de lange lijnen klinken de Arabische invloeden door. Ze hielden mij stevig in de greep. In het openingsnummer, 'Fresh Air', hoor je meteen dat de HR Bigband onder leiding van Ed Partyka wil spelen. Wat een overdonderende 'drive'! En door de al genoemde lange lijnen kom je in een fantastische 'flow'. Dat geldt ook voor de twee volgende stukken. Tijdens deze stukken improviseren vooral de leden van het trio van Joachim Kühn. Naas Kühn zijn dat Majid Bekkas op ud en guembri (Marokkaanse driesnarige bas) en Ramon Lopez op percussie. Ze brengen de woestijn bij je thuis. Samen duren de composities 48 minuten. De suite 'Klangzeit in vier Farben' wordt door Joachim Kühn zelf ingeleid, waarna enkele blazers vrij improviserend het orkest de compositie binnenvoeren. De delen vormen een in elkaar overlopend geheel. Beluistering van dit album was een bijzondere, bijna hallucinerende ervaring.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met Joachim Kühn: <http://bit.ly/sjaVE6>

TALKING COWS
Almost Human
Morvin

Bezetting:

Frans Vermeerssen (ts),
 Robert Vermeulen (p),
 Dion Nijland (b),
 Yonga Sun (d).

MICHEL BANABILA/METE ERKER
Route Planner
Tapu Records

Bezetting:

Michel Banabila (keyb, elektr, voc, perc),
 Mete Erker (ss, ts, kl, bkl, voc)
 Joshua Samson (perc),
 Rudi Sanders (d),
 Genetic Factor (tapes).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Almost Human' is de derde cd de Talking Cows. Jammer genoeg een jaar te laat om van regelmaat te spreken: de eerste twee cd's verschenen in 2006 en 2008. Misschien heeft de vertraging iets te maken met het uitstapje van saxofonist Frans Vermeerssen naar het Willem Breuker Kollektief, waar hij de zieke leider verving. Maar vooruit, het album is het wachten wel waard geweest. Om te beginnen door de wat droge verhalende tenor van Vermeerssen. De lijnen die hij speelt zijn verhalend en logisch. En bijna verstaanbaar. Verwacht bij hem geen 'boppig' gefiets langs akkoorden. Vermeerssen houdt beweeglijke melodische betogen. Maar het album boeit ook door het ritmetrio, want het kwartet opereert als een eenheid. De vier krijgen het klaar om de composities van Vermeerssen en Vermeulen zo vanzelfsprekend te laten klinken, dat ze bijna te eenvoudig lijken.

In 'Dinner is Served', laat Frans Vermeerssen zich langzaam verleiden tot free jazzachtig getoeter, alsof het diner uit de hand loopt. Zo gauw de pianist binnenkomt, ruimt hij direct alle 'rommel' op en zorgt hij dat de maaltijd verder keurig verloopt. Ondertussen loopt zijn solo wel weer wat 'Monkiaans' uit de pas. 'Two Guys and Beer' is het meest toegankelijke stuk van de cd. Het begint heel 'sikkisch' met een rechtuit 'catchy' themaatje. Drummer Yonga Sun houdt het ritme strak vast, terwijl pianist Robert Vermeulen het thema helemaal op zijn kop zet en weer opnieuw opbouwt. Dan komt Frans Vermeerssen aan de beurt. Hij zet het thema weer mooi neer en zegt er vervolgens het zijne over. Dat 'toegankelijk' wil overigens niet zeggen, dat de andere stukken 'dus' moeilijk zijn, integendeel. De muziek van de Talking Cows is nieuw, maar ook vertrouwd. Deze heren zitten lekker in hun vel. Dat hoor je.

Hessel Fluitman

Bekijk hier Talking Cows in concert: <http://bit.ly/sSYA1S>

'Route Planner' is de tweede cd die rietblazer Mete Erker maakt met elektronikaman Michel Banabila, in jazzland het best bekend van zijn werk met trompettist Eric Vloeimans. Hij weet met zijn soundscapes, waarin keyboards, elektronica en samples verweven zijn, prachtige sfeertekeningen neer te zetten. In het gebruik van percussieklinken (waarin de heren worden bijgestaan door Joshua Samson) komt hij daarbij in het territorium waar David Byrne en Brian Eno de eerste verkenningen deden met 'My Life in the Bush of Ghosts'. Met name het openingsstuk, 'Terra Incognita' en 'Skyscrapers' doen daaraan denken. Dat Banabila tot meer in staat is, horen we bijvoorbeeld in het melancholieke 'September Colours'. Met pianoakkoorden die op het randje van de kitsch balanceren, en een bloedmooie tenorsax-melodie is dit een van de hoogtepunten van het album, en roept associaties op aan de vergelijkbare balanceeract van rietblazer John Surman. 'Route Planner' is een album dat fantasierijk is geregisseerd, en met flarden muziek uit diverse culturen, en invloeden die uiteenlopen van dance tot dub, een boeiend, filmisch geheel tot stand brengt. Dat er ook nog ruimte is voor humor pleit voor Banabila en Erker, want de hilarische secret track die je na een minuut stilte na het spannende 'Traffic Flow' krijgt voorgeschoteld, doet je nog lang nagrinniken.

(www.banabila.com)

Herman te Loo

Luister hier naar de cd 'Route Planner': <http://bit.ly/vliDnh>.

WEATHER REPORT
Live in Cologne 1983
Art of Groove

Bezetting:

Joe Zawinul (keyb, vocoder),
 Wayne Shorter (ts, ss),
 Victor Bailey (bg),
 Omar Hakim (d),
 Jose Rossy (perc. Concertina).

NEW COOL COLLECTIVE
Eighteen
Dox

Bezetting:

David Rockefeller (tp, tb, bg, voc),
 Benjamin Herman (as, fl, voc),
 Anton Goudsmit (g),
 Willem Friede (p, Fender Rhodes),
 Leslie López (bg, baby b, voc),
 Joost Kroon (d, voc),
 Frank van Dok (perc, voc),
 Jos de Haas (perc, lead voc).

VERVOLG CD-RECENSIES

In krap een jaar tijd zijn drie live-opnamen van Weather Report op cd en dvd uitgebracht. Dat is niet zo raar, omdat die groep dit jaar haar veertigste verjaardag zou hebben gevierd. De drie producties laten verschillende versies van de groep rond saxofonist Wayne Shorter en toetsenist Joe Zawinul zien. 'Live in Cologne 1983' bevat een registratie van een concert in Rockpalast, het legendarische Duitse popprogramma op televisie. Bassist Jaco Pastorius en drummer Peter Erskine waren toen al uit de band. De drie nieuwe bandleden vervangen hen op reusachtige wijze. Toch blijft het de band van Zawinul, ook al overheersen in het groepsgeluid de twee slagwerkers. Samen met bassist Victor Bailey leggen ze een geluidstapijt neer, waar overheen Shorter zijn zinnen speelt. Dat doet hij in gespatieerde stukjes. Dat valt vooral op in 'Blue Sound Note'. Dan speelt hij bijna kale frases, die in zijn hoofd aan elkaar verbonden moeten zijn. Voor de luisteraar zijn het als het ware stapstenen in een brede beek. Tijdens de toegift, als Shorter en Zawinul een duet spelen, blijkt de communicatie tussen die twee onnavolgbaar. Ze zoeken beiden hun eigen weg in wat de ander te berde brengt. Omar Hakim geeft de band met zijn fervent drummen drive. Live zal dat een belevenis zijn geweest.

Joe Zawinul heeft als altijd de 'keys' in handen. Niet alleen de toetsen van zeven toetsenborden, maar ook de sleutels van het geheel. Zijn gebruik van de 'vocoder' is hier puur om de melodie wat meer body te geven. Een overbodige gimmick wat mij betreft. 'Live in Cologne 1983' toont andermaal aan dat vijftien jaar Weather Report genoeg muzikale stof heeft geleverd om regelmatig op terug te komen.

Hessel Fluitman

Bekijk hier de toegift van het concert: <http://bit.ly/s0j1YI>.

Met de regelmaat van de klok geeft New Cool Collective (NCC) een teken van leven in de vorm van een nieuwe cd. Daar wordt vervolgens een tournee aan gekoppeld langs alle mogelijke pop- en jazzpodia, dansvloeren en wat dies meer zij. New Cool Collective is een regelrechte feestband die elke zaal op zijn kop wil zetten. De titel van de cd 'Eighteen' verwijst naar de achttien jaar dat deze band al bestaat. Dat is voor zo'n stel kikkers in een kruiwagen geen geringe prestatie. In die periode hebben ze een fiks aantal cd's en ep's geproduceerd, een aantal vinylplaten laten persen en samen met Jules Deelder een dvd uitgebracht. Alles bij elkaar een plankje eigentijdse, hippe muziek.

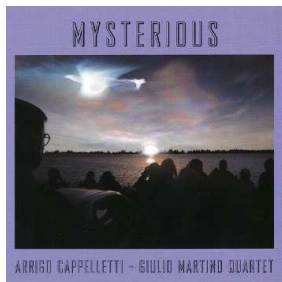
'Eighteen' is lekker vuil geproduceerd, maar zoals altijd met een goed geluid en snoeistrak gespeeld. Ondanks de vele stijlen is de cd daardoor toch één geheel. Om 'Voodoo Surf' tot een goed einde te brengen heeft leider Ben Herman zijn dwarsfluit uit de kast gehaald. De 'Marche Funèbre' van Chopin staat ook op de plaat, maar is wel door de NCC-molen gehaald. Het thema is eerst in rouw gehuld, maar wordt al gauw met een reggaesaus overgoten en naar de eisen van deze tijd verbouwd. Opvallend is dat de ploeg het 'format' ook nu weer streng bewaakt. Laat dat maar aan oppersprekstalmeester Benjamin Herman over. Zelfs de anarchistische accenten van gitarist Anton Goudsmit doen er geen geweld aan. Het verdient aanbeveling om deze band live te gaan zien.

Hessel Fluitman

Luister hier naar de 'Marche Funèbre': <http://bit.ly/ov5bhK>

JOZEF DUMOULIN TRIO**Rainbow Body****Bee Jazz**www.beejazz.com**Bezetting:**

Jozef Dumoulin (Fender Rhodes, keyb),
Trevor Dunn (bg),
Eric Thielemans (d).

**ARRIGO CAPPELLETTI –
GIULIO MARTINO QUARTET****Mysterious****Leo Records****Bezetting:**

Giulio Martino (ts, ss),
Arrigo Cappelletti (p), Roberto Piccolo (b),
Nicola Stranieri (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Dat de Fender Rhodes elektrische piano aan een meer dan stevige revival bezig is, mag ondertussen bekend zijn. Een van de origineelste bespelers van het instrument is de Belg Jozef Dumoulin. Met zijn groep Lidlboj gaf hij twee jaar geleden al duidelijk aan dat hij zijn eigen weg zoekt tussen lounge en experimentele elektronische muziek. De Fender heeft hij aan allerlei vervormingapparatuur gelegd, zodat een vreemde, zweverige stemming ontstaat, die de muziek iets ongrijpbaars geeft.

'De Belg Jozef Dumoulin is een van de origineelste bespelers van de Fender Rhodes. Hij maakte een boeiend en afwisselend album.'

Samen met de Amerikaanse basgitarist Trevor Dunn en drummer Eric Thielemans (ook de slagwerker in Lidlboj) creëert hij op het album 'Rainbow Body' nu eens hypnotische grooves, dan weer contrapuntische hoogstandjes ('Fuga X') die Bach geschreven zou kunnen hebben (meer gelukkig mijlenver uit de buurt van Jacques Loussier blijven). Ook zijn er free- en punkjazzachtige nummers, waar John Zorn heel blij mee zou zijn, zoals 'Shinji' en 'Sashiko'. Net als bij Lidlboj is de groepsklank en het klinkend resultaat veel belangrijker dan solo's, hoewel er flink op los wordt geïmproviseerd. Al met al is 'Rainbow Body' een boeiend en afwisselend album van een muzikant die het zeker waard is om te blijven volgen.

Herman te Loo

Luister hier naar het stuk 'Fuga X': <http://bit.ly/u5mLhk>.

Heel anders dan op de cd 'Metamorphosis' die ik eerder dit jaar besprak, maakt de Italiaanse pianist Arrigo Cappelletti nadrukkelijk jazz. Maar het kwartet dat hij met saxofonist Giulio Martino leidt, schuwt daarbij dan wel weer ieder denkbaar cliché. Als er gesoleerd wordt, zorgt de rest van de band niet voor een begeleiding waar de solist achterover op kan leunen. Er wordt uitgedaagd en geprikkeld. Dat leidt tot overdachte muziek, die overigens nergens intellectualistisch wordt. Op een bepaalde manier doet deze werkwijze denken aan de groepen van Paul Bley. Niet toevallig is het pianospel van Cappelletti ook verwant aan de Amerikaan. Daarnaast componeert de pianist (die bijna alle stukken levert) frisse composities met sterke melodieën, die niet gespeend zijn van enige (muzikale) humor, en me soms deden denk aan het repertoire van Talking Cows. De prettige dwarse 'Delirious Blues', bijvoorbeeld, of de zwalkende maar effectieve groove van 'Hot Music' zou prima bij de Nederlanders passen, die een even eigenzinnige houding ten opzichte van de jazztraditie hebben als deze Italianen.

www.leorecords.com

Herman te Loo**CORRECTIE OP NUMMER 167**

In de vorige JazzFlits werd de cd 'Orvieto' van **Chick Corea** en **Stefano Bollani** besproken. Abusievelijk is bij de eerste correctie de mededeling in de tekst geslopen dat er ook een dvd van deze productie zou zijn. Dat is niet zo. Auteur Hessel Fluitman had dat overigens wel handig gevonden: "Bij deze muziek moet je zien wie wat doet! Zelfs bij nauwkeurige beluistering van de cd, met de koptelefoon op, hoor je eerst geen onderscheid."

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

CONCERTVERSLAGEN

JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Datum en plaats:

18, 19, 20 november 2011,
Lantaren Venster, Handelsveem,
Rotterdam.

'Hosted by Tony Overwater'. Met deze aanduiding gaf de organisatie aan wie deze editie gastprogrammeur of artistiek adviseur van het festival was. Overwater koos voor het kleine en het intieme. Maar ook voor het avontuurlijke. Hij zei erover: "Soms is het programma fijnzinnig. Ik houd daarvan. Elke noot telt in een kleine bezetting en dat geeft risico. Het is lopen op de grens, op het scherpst, en dan hoeft het niet hard te zijn".

Zaterdag 19 november

Fred Hersch had zijn setlist op een visitekaartje staan.
(Foto: Joke Schot)

Op zaterdag waren er drie concerten in LantarenVenster. Als eerste speelde het **Fred Hersch Trio**. Presentator Koen Schouten vertelde bij aanvang dat Hersch niet wist wat hij zou gaan spelen, maar de pianist legde toch een klein visitekaartje met de setlist op de vleugel. Hersch speelde in het eerste stuk, 'You're My Everything', langdurig zonder zijn kompanen soloruimte te geven. Toen die soli er uiteindelijk wel kwamen waren de overgangen ertussen zo natuurlijk dat er geen applaus klonk.

'Fred Hersch is een muzikant met een sprankelend, geraffineerd spel en het publiek genoot intens.'

Het trio speelde muziek van de laatste cd van Hersch: 'Wirl'. Dat waren: 'Said Poet', 'Wirl' en 'Skipping'. Daarnaast 'Lonely Woman' van Ornette Coleman en 'Nardis' van Miles Davis. Fred Hersch is een muzikant met een sprankelend, geraffineerd spel en het publiek genoot intens. In één van de laatste stukken combineerde hij free- en klassieke invloeden én swing kort achter elkaar. Drummer Eric McPherson gebruikte bijna geen 'gewone' stokken en dat resulteerde in een zachte sound met veel finesse. Het laatste stuk werd opgesierd met het trombonespel van de Zweedse Karin Hammar. Tony Overwater is door haar geïntroduceerd bij het Zweedse publiek en hij deed nu hetzelfde door haar in ons land te laten debuten. Een bijzonder aspect van dit concert was de weergaloze geluidskwaliteit. Dit was volledig in balans en met respect voor de instrumenten. Zo hoorden we werkelijk alle finesses van de bas en een fluwelen vleugel. Technicus Tymen Zinkhaan was hiervoor verantwoordelijk. Complimenten!

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Het tweede concert had een geheel ander karakter: **het Bill Frisell 858 Quartet**. De muziek is ontstaan rond een tentoonstelling van schilderijen van Gerhard Richter. De stijl van zijn werk is behoorlijk uiteenlopend. De muziek heeft echter steeds een basis van klassiek, jazz en country. Veel hiervan was uitgeschreven, maar er werd ook geïmproviseerd. Juist in dat laatste aspect was het kwartet wat ritmischer. De composities waren goed overdacht. Vaak zaten er langdurig repeterende patronen in, die steeds kleine variaties vertoonden. Frisell paste zich perfect aan bij de intimiteit van viool, altviool en cello want de klankkleur en intensiteit van zijn elektrische gitaar sloten naadloos aan bij de oude snaarinstrumenten. Cellist Hank Roberts zat artistiek gezien het dichtst tegen de gitarist aan. Hij tokkelde op zijn cello als gitarist of zelfs als bassist. Zijn instrument klonk nogal klein doordat hij het onophoudelijk met zijn lange benen omklemde. Violiste Jenny Scheinman wist de veelal ingetogen muziek toch wat op te zwepen en Frisell klonk daardoor ook echt 'elektrisch'. De ordelijke discipline van het traditionele strijkkwartet ontbrak echter geheel, en dat was maar goed ook!

De gastheer van het festival:
Tony Overwater. (Foto: Joke Schot)

Karin Hammar was een van de gasten in de Special Edition van Tony Overwaters Jungle Boldie. (Foto: Joke Schot)

Hierna trad Tony Overwater op met **Jungle Boldie Special Edition**. Deze groep creatievelingen heeft bewust geen leider: naast Overwater zijn saxofonist Maarten Ornstein en drummer Wim Kegel de vaste kern. Tony grapte tegen presentator Koen Schouten: "We zijn al langer samen dan de Rolling Stones!" Daarnaast waren er gasten: tromboniste Karin Hammar, gitarist Jesse van Ruller en trompettist Angelo Verploegen. De losse en organische structuur van de band uitte zich in een af en toe wat rafelige muziek. De timing was hier en daar wel heel losjes en dat maakte het concert, met al die gasten, aantrekkelijk. Gedurende het optreden werd de cohesie krachtiger, onder anderen door de onverstoorbare Van Ruller. Karin Hammar had 'As Good As New' herschreven voor sextet. De drie blazers openden dit ritmische requiem en zorgden voor het hoogtepunt van dit concert. Later voegden ook percussionist Joshua Samson en de Libanese zangeres Rima Khcheich bij de groep.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Zondag 20 november

De derde dag van het festival werd op een bijzondere manier ingevuld door een Sleutelbewaardersconcert. **Tony Overwater** is namelijk samen met Joshua Samson organisator deze maandelijkse, volledig akoestische concerten die plaatsvinden op een geheime lokatie voor maximaal vijftig 'Sleutelbewaarders'. Ze vinden doorgaans plaats in bijzondere gebouwen: een leegstaand zwembad, een museum of zoals dit keer in de voormalige kantine van Handelsveem Rijnhaven aan de Veerlaan in Rotterdam, waar nu Theater Walhalla gevestigd is. Naast het vaste duo wordt ook altijd een gast uitgenodigd. Dit keer was het saxofoniste Tineke Postma. Ondanks de zeer dichte mist én een openbaar-vervoerstaking was de tribune, gemaakt van houten kisten, goed gevuld. Die mist bedierf het uitzicht op de Rijnhaven, maar zorgde wel voor een aangename, geheimzinnige sfeer. In korte tijd had het trio acht stukken voorbereid.

'Sleutelbewaarder' Joshua Samson.
(Foto: Joke Schot)

De Jungle Boldie Special Edition met vlnr: Maarten Ornstein, Angelo Verploegen, Karin Hammar en Jesse van Ruller.
(Foto: Joke Schot)

Een aantal daarvan ('Falling Scales' en 'Before The Snow') was van Postma en dat leidde ertoe dat ze wat vrijer kon zijn in haar spel. Haar wendbare muziek liep over van ideeën. Soms fluisterde ze door haar altsax en ze gebruikte de akoestiek van de ruimte. De ongedwongenheid van de omgeving inspireerde, want het klonk alsof dit drietal al veel vaker had samengespeeld. Samson speelde een stuk op een hang. Na afloop was er veel belangstelling voor dit zeldzame instrument dat lijkt op een steel drum. Sleutelbewaardersconcerten worden met één vaste camera opgenomen en op internet geplaatst. Daarnaast is voor een klein bedrag een cd verkrijgbaar. Het publiek kreeg een intiem concert in een speciale entourage.

Peter J. Korten

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

NEW COOL COLLECTIVE

Bezetting:

Ben Herman (as)
 Anton Goudsmit (g),
 David Rockefeller (t, tb),
 Willem Friede (keyb),
 Joost Kroon (d),
 Jos de Haas (perc),
 Frank van Dok (perc),
 Leslie Lopez (bg).

Datum en plaats:

27 november 2011,
 De Oosterpoort,
 Groningen.

De New Cool Collective (NCC) doet tegenwoordig regelmatig De Oosterpoort aan. Deze keer waren ze op tournee om hun nieuwe cd 'Eighteen' te promoten (zie ook pagina 10) en opende ze het concert met 'Voodoo Surf', dat aan de goede Wild at Heart-tijden deed herinneren (Wild at Heart is een Amerikaanse romantische misdaadfilm uit 1990 van regisseur David Lynch, red.) Daarna volgden een aantal latin-gerichte nummers, waarna de NCC in '12 Monkees' geheel op de bebop-toer gingen.

New Cool Collective in vol ornaat. (Persfoto: Sannah de Zwart)

Altsaxofonist Herman leefde zich geheel als een Charlie Parker uit. Het nummer is overigens opgedragen aan Jules Deelders hartslag en wordt door Ben Herman aangekondigd als het snelste NCC-nummer ooit. Na achttien jaar klinkt de NCC in zijn geheel meer latin dan ooit. Al is er natuurlijk nog altijd plaats voor andere avontuurlijke uitstapjes in deze band: het Afrikaans klinkende 'Ogun' was er een voorbeeld van.

Ook lijkt het gezicht van de New Collective, altsaxofonist Ben Herman, wat minder centraal te staan in de optredens. Die rol leek nu verschoven te zijn naar anderen, met name trompettist David Rockefeller schitterde in mooi zuiver en vast spel. Toch was de showman Herman niet geheel verdwenen en kreeg hij het voor elkaar om de overvolle Oosterpoort succesvol van de eerste tel af te laten klappen.

De band sloot af met 'Marche Funèbre Rocksteady Dirge', gebaseerd op een compositie van F. Chopin. De Collective begon klassiek maar liet het nummer halverwege overgaan in een ska-versie die The Specials niet zou misstaan.

De New Cool Collective is en blijft een vrolijke band. De concerten zijn altijd feest. Feest op hoog niveau. Overigens hebben ze met de cd 'Eighteen' een mooi stuk werk afgeleverd.

Bart Hollebrandse

FRANCIEN VAN TUINEN CELEBRATING RITA REYS

Bezetting:

Francien van Tuinen (voc),
Clemens van der Feen (cb),
Joost Patocka (d),
Jesse van Ruller (g).

Francien van Tuinen. (Persfoto)

SAXMANIAC

Bezetting:

Hans Wijnbergen (ts),
Marcello Roosenstein (g),
Raoul Roosenstein (d),
Oeds Bouwsma (cb, bg).

Datum en plaats:

26 november 2011,
Hotel De Zon,
Oosterwolde.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Veel is er op jazzgebied in Oosterwolde niet te beleven. Gelukkig komt zangeres Francien van Tuinen van oorsprong uit deze Friese plaats, want dat vormt een goede reden om haar zo nu en dan eens uit te nodigen. Ze was er 26 november in een zaal waarin ze als vijfjarige nog bij Sinterklaas op schoot had gezeten: de bovenzaal van hotel De Zon. Een 'Titanic'-zaal, zoals ze de prachtig gerestaureerde vooroorlogse ruimte zelf omschreef. Maar eerst mocht de Friese tenorsaxofonist Hans Wijnbergen met zijn Saxmaniac het publiek opwarmen. Een publiek waarin vrouwelijke luisteraars opmerkelijk goed vertegenwoordigd waren. En ook een publiek dat voor de fijnbesnaarde jazz van 'Francien' was gekomen. Van de spierballenmuziek van Wijnbergen en consorten werd derhalve voornamelijk met beleefd applaus kennisgenomen. Twee dames werd het kennelijk te gortig; die verlieten tijdens het tweede nummer - 'Another Reason To Celebrate' van Don Pullen en George Adams - de zaal. Hans Wijnbergen bleef echter onverminderd enthousiast. En terecht, want met zijn muziek was niets mis. In de huidige samenstelling brengt Saxmaniac reeds dik tien jaar een mengsel van jazz, funk en soul. En dat doen ze adequaat, want na al die tijd zijn de heren aan elkaar gewaagd. Saxmaniac trok bij tijd en wijle stevig van leer. Geen muziek voor watjes.

Na een uur was het pauze. Die werd gebruikt om de zaak wat anders op te stellen. Het podium waarop Saxmaniac had gestaan werd ontruimd en het toneelgordijn gesloten. Francien van Tuinen koos voor intimiteit en posteerde haar musici in de zaal. De stoelen werden in een halve ring om de instrumenten gezet. Waar de bezoekers voor de pauze de eerste rijen nog angstvallig meden, schoof menigeen nu een paar plekken op. Hans Wijnbergen voorop; hij nam plaats op rij één.

En toen was het zover. Francien van Tuinen werd allerhartelijkst ontvangen en zette 'Detour Ahead' in. Dat was andere koek dan voor de pauze. Er werd aanmerkelijk subtieler, verfijnder en met meer diepgang gemusiceerd. Van Tuinen had dan ook een aantal 'klasbakken' bij zich: gitarist Jesse van Ruller, drummer Joost Patocka en bassist Clemens van der Feen. Opmerkelijk trouwens hoe laatstgenoemde al spelend in vooral de wat langzamere stukken dromerig de hemel in blikte. Alsof hij zijn inspiratie rechtstreeks van boven haalt!

Francien van Tuinen legde uit dat ze alleen liedjes zou zingen die zangeres Rita Reys ooit had opgenomen of nog regelmatig zong. Al tijdens haar studie in Groningen werd ze regelmatig op 'Europe's First Lady of Jazz' geattendeerd, vertelde ze. Mensen kwamen na optredens met cassettebandjes van Reys bij haar 'die ze eens goed moest beluisteren'. Van Tuinen zong onder meer 'Tea for Two' (en beval en passant zangeres Doris Day aan), 'Get Out of Town', 'Everything Happens To Me' (een wonderschone uitvoering met alleen Jesse van Ruller als begeleider), 'My Foolish Heart' (waarin Joost Patocka zijn medemusici lachend met 'ontregelend' drumwerk prikkelde) en 'Exactly Like You' (uiterst swingend met alleen drums, bas en veel meeknikkende hoofden in het steeds aandachtig luisterend publiek). Jesse van Ruller nam de meeste soli voor zijn rekening, maar ook Clemens van der Feen kreeg zijn portie te verteren. En Francien van Tuinen? Die bewonder ik al jaren mateloos. Ik vind haar timing en dynamiek in een woord geweldig. Bovendien is ze wars van overdreven vibrato, wat mij zeer bevalt. Nou vooruit, toch nog een minpunt: het concert was veel te snel afgelopen...

Hans van Eeden

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

MASHA BIJLSMA BAND

Bezetting:

Masha Bijlsma (voc),
Bart van Lier (tb),
Ad Colen (ts, ss),
Rob van den Broeck (p),
Henk de Ligt (cb),
Dries Bijlsma (d).

Datum en plaats:

25 november 2011,
Hot House Redbad,
Leeuwarden.

Zangeres Masha Bijlsma woont in de Achterhoek, achter Doetinchem. Daardoor valt ze wat buiten het zicht van de Randstad, net zoals drummer Pierre Courbois, die in Arnhem woont. Ze is vanwege haar woonplaats bijna automatisch gericht op haar Duitse achterland.

Masha Bijlsma in Redbad. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Bijlsma heeft een heel eigen keuze van liedmateriaal. Ze zingt veel songs van Abbey Lincoln en enkele Joni Mitchell-stukken. Verder maakt ze eigen teksten op instrumentale composities. Een ander repertoire dan je gewend bent. Dat maakt een concert van Masha Bijlsma avontuurlijk.

Bijlsma zingt haar songs heel basaal, 'bluesy' en direct. Dat heeft ze van haar grote voorbeeld Abbey Lincoln. Doordat ze heel fysiek zingt, ze swingt letterlijk met haar hele lijf, brengt ze het concert in haar eentje op een hoog emotioneel niveau. De zangeres genoot zichtbaar tijdens solo's van haar begeleiders. Zo reageerde ze heel verheugd op een solo van pianist Rob van den Broeck, die blijkbaar behoorlijk origineel aan het werk was. Ook begeleidend kon hij zijn eigen weg kiezen en versierinkjes hier, en citaatjes daar, plaatsen.

Een trombonist en een saxofonist in je band is een weelde, zeker als het zulke goede blazers zijn als trombonist Bart van Lier en saxofonist Ad Colen. Niet eens zozeer vanwege hun solo's, maar ter verrijking van de begeleiding en de arrangementen. Henk de Ligt, zelf als bandleider en componist-arrangeur vooral bezig op het snijpunt van jazz en serieuze Europese Muziek, kwam als bassist heel direct naar voren: zijn spel was toegankelijk, hij bleef dicht bij het thema en trok toch zijn eigen lijnen. Een treffend voorbeeld van zijn spel was de inleidende improvisatie op Joni Mitchell's 'Both Sides Now'. Het nummer was niet aangekondigd en zijn trage improvisatie draaide nagenoeg rond de eerste muzikale zin. Pas toen de zangeres inzette herkende je alsnog die melodie terug in de inleiding. De begeleiding van drummer Dries Bijlsma (de vader van de zangeres) paste naadloos in het geheel. Het was verrassend hoe de zes individuen een eenheid vormden. Terecht is Masha Bijlsma erg trots op dit sextet.

Hessel Fluitman

MARC RIBOT TRIO

Bezetting:

Marc Ribot (g),
Henry Grimes (b,voc),
Chad Taylor (d).

Datum en plaats:

27 oktober 2011
Grand Theatre,
Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

In het kader van Sounds of Music, het festival voor nieuwsgierige oren, trad de Amerikaanse gitarist Marc Ribot in een aantal verschillende bezettingen in Groningen op. Zo speelde hij op het poppodium Vera met de Zwitserse rietblazer Lucien Dubuis, die ook al een uitstekend lunchconcert op de Groningse kunstacademie Minerva had gegeven. Het hoogtepunt was zeker het concert van Ribot in triobezetting met de legendarische bassist Henry Grimes. Zij speelden in een afgeladen Grand Theatre aan de Grote Markt.

Het trio zocht het overwegend in een rauwe blues die gitarist James Blood Ulmer niet zouden hebben misstaan. Muziek die het begin van Ribots carrière verried. Hij begon namelijk bij organist Jack McDuff. Dat was de start van een lange en gevarieerde cv waarin de grijze grensgebieden van de jazz en andere muziek de rode draad zijn. Zo speelde hij op Tom Waits' 'Rain Dogs' en 'Frank's Wild Years', komt hij voor op tientallen platen met John Zorn en was hij actief lid van de Lounge Lizards. Ook schroomde hij de soul en popmuziek niet en speelde met onder anderen zanger Solomon Burke en zanger-gitarist Elvis Costello.

Marc Ribot. (Persfoto)

Ook bassist Henry Grimes, die aan het eind van de jaren zestig compleet van de aardbodem verdween en pas in 2003 terugkeerde, liet zijn grote geschiedenis zien. Via grootheden als saxofonist Sonny Rollins en pianist Thelonious Monk raakte hij verzeild in de free jazz-beweging. Hij werkte in die periode met de saxofonisten Pharoah Sanders, Archie Shepp en Albert Ayler. In een ode aan die laatste bracht het trio een lange uitvoering van 'Dearly Beloved', een nummer dat grote invloed heeft gehad op deze free jazz-saxofonist.

Tijdens het concert in het Grand Theatre bouwden Ribot en Grimes een krachtig spanningsveld op waarin beiden duidelijk hun eigen rollen vervulden. Grimes speelde subtiel en energiek, als een rots in de branding, en Ribot was krachtig, ruw en rauw en trok tevens alle harmonieën uit de kast. Drummer Taylor was de krachtige strakke lijm die het geheel uitstekend bij elkaar hield. De toegift was een verrassende uitvoering van Dave Brubecks 'Take Five' op een manier zoals Paul Desmond het waarschijnlijk bedoeld had: swingend als een 4/4 maat en toch met de verrassende 'bite' van een 5/4. Dit was één van de mooiste innovatieve concerten van de laatste tijd.

Bart Hollebrandse

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

MADELEINE PEYROUX

Bezetting:

Madeleine Peyroux (voc),
Shane Theriot (g),
Gary Versace (keyb),
Barak Mori (b),
Jeremy Stacy d).

Datum en plaats:

22 november 2011,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Zangeres-gitarist Madeleine Peyroux trad 22 november in een al lang tevoren uitverkocht LantarenVenster op. Het optreden maakte deel uit van een kort bezoek aan ons land. Peyroux was ook te horen in Groningen en Eindhoven. Onze fotograaf Joke Schot was erbij in Rotterdam en fotografeerde Peyroux in vol ornaat op het toneel en 'casual' in de kleedkamer.

FESTIVAL

JAZZ BIJ DE RODE BRUG

Muziekhuis, Utrecht

Datum 18 december 2011

(<http://www.ujazz.nl/>)

Met onder anderen:

Mark Lotz, Wim Bronnenberg, Coen Kaldewey, Akos Laki, Ad Colen, Dion Nijland, Wolter Wierbos, Corrie van Binsbergen en Raj Mohan.

OVERLEDEN

Papa Bue, 3 november 2011 (81)

De Deense trombonist/bandleider Papa Bue (eigen naam Arne Bue Jensen) overleed 3 november in Kopenhagen na een maandenlang ziekbed. Papa Bue leidde onder meer de New Orleans Jazz Band en de Papa Bue Viking Jazz Band. Met deze laatste formatie speelde hij in 1969 op het New Orleans Jazz Festival.

Gordon Beck, 6 november 2011 (76)

De Engelse pianist Gordon Beck speelde begin jaren zestig in het Tubby Hayes Quintet. Met die formatie is hij onder meer te horen op het album 'Late Spot At Scott's'. Ronny Scott's werd zijn vaste stek in de jaren zestig. Zijn trio was er jarenlang de huisband. In de jaren zeventig speelde Beck met de Phil Woods European Rhythm Machine en Ian Carrs groep Nucleus. Daarna werd hij een veelgevraagd sessiemuzikant. Gordon had verschillende eigen trio's en werkte verder met gitarist Allan Holdsworth en trompettist Kenny Wheeler.

Paul Motian, 22 november 2011 (80)

Drummer Paul Motian [niet uit te spreken als 'moosjen', maar - althans zo beweerde Michiel de Ruyter - als 'mootiaan'] maakte eind jaren vijftig naam in het trio van pianist Bill Evans met bassist Scott LaFaro. Vanaf 1967 begeleidde hij als lid van het Keith Jarrett Trio weer een pianist. De lijst van musici met wie hij werkte is haast eindeloos. Onder anderen pianist Lennie Tristano, de saxofonist Lee Konitz, pianist Carla Bley en bassist Charlie Haden zijn er op terug te vinden. Pas bij het Duitse label ECM maakte hij zijn eerste plaat als leider. Dat was in de jaren zeventig. Paul Motian was ooit begonnen op gitaar en verkeerde daarom graag in het gezelschap van gitaristen. Bijvoorbeeld in zijn Electric Bebop Band. De groep werd begin jaren negentig opgericht en had in de loop van de jaren onder anderen de saxofonisten Joshua Redman, Chris Potter en Chris Cheek in de gelederen, als ook de gitaristen Kurt Rosenwinkel, Brad Shepik en Wolfgang Muthspiel.

IN MEMORIAM

GERARD AMMERLAAN (1953 - 2011)

Betreder van grensgebieden

Met de dood van bassist en componist Gerard Ammerlaan op 19 november verliest Groningen een prominent lid van de jazzscene. Hij begaf zich voortdurend in de grensgebieden tussen jazz, rock en gecomponeerde muziek. Muziek was voor deze sympathieke muzikant namelijk nooit iets wat in een hokje paste. Hij begon zijn carrière in experimentele rock- en jazzrockbands, en was samen met saxofonist Alan Laurillard een drijvende kracht achter de freefunk-scene van de late jaren tachtig en vroege jaren negentig, in bands als Artisn't en de Noodband. Hij vormde het kloppend hart van het Greetje Bijma Quintet, en startte vervolgens zijn eigen groepen, zoals het bijzonder samengestelde Octet, dat met Noorderzon (1993) een parel van een cd afleverde.

Naast zijn werk als improvisator en componist was Ammerlaan een hartstochtelijk workshopleider. Ook in zijn grootschalige projecten (vaak in opdracht geschreven) wist hij amateurs en professionals op organische wijze te integreren in een fraai eindresultaat. Een mooi voorbeeld is 'Inter Canem et Lupum' (1996). Deze compositie schreef hij voor de Provinciale Brassband Groningen, die hij koppelde aan West-Afrikaanse trommelaars, doedelzakspelers en jazzmuzikanten.

In 1995 schreef hij samen met librettist Jo Willems de opera 'Ontstaan in grote nood' over de Groningse graficus Hendrik Nicolaas Werkman. Het stuk markeerde een periode waarin Ammerlaan zich steeds nadrukkelijker als componist ging manifesteren. Daarbij vergat hij zijn improvisatieroots nooit, en de titel van een compositie uit 1997, 'Third Stream, First Love' is dan ook veelzeggend.

De laatste jaren trok hij tussen zijn drukke componeerwerk door toch ook de basgitaar weer uit de kast om zich met nieuwe bands als Eastgate, ARKHO, Mr Genius en Ammerlaans Band op de podia te begeven. Hiervoor keerde hij muzikaal terug naar de jazzrock en progrock van zijn jeugdijaren, gezien door een 21ste-eeuwse bril, en met een belangrijke rol voor zijn vaste muzikale maatje, gitarist Dick Rusticus.

Er stond nog een project gepland voor zijn band met het Haydn Jeugd Strijkorkest. 'Things & Strings' heet de compositie die hij net niet wist te voltooien, omdat de kanker hem langzaam van alle energie ontdeed. Of het stuk nog zal worden uitgevoerd, is twijfelachtig.

Herman te Loo

OVERLEDEN

Russ Garcia, 19 november 2011 (95)

Arrangeur-componist; werkte met onder anderen de orkestleiders Duke Ellington en Stan Kenton, de zangeressen Anita O'Day en Ella Fitzgerald, en trompettist Louis Armstrong.

Michael Garrick, 11 november 2011 (78)

Engelse pianist en componist.

Christiane Legrand, 1 november 2011 (81)

Franse zangeres; lid van de vocale groepen Blue Star, Les Double Six en de Swingle Singers. Zuster van Michel Legrand.

Jos Willems (1936), 2 november 2011

Belgische discograaf van Louis Armstrong.

Lars Sjösten, 19 oktober 2011 (70)

Zweedse pianist en componist.

INGEZONDEN

MIJN REIS DOOR ABSURDISTAN

Onder de titel 'Best of Blue Note' is bij NRC Handelsblad een doos met vijftien boeken en cd's te koop. Jan J. Mulder besprak deze speciale uitgave in JazzFlits 166 en 167. Hij was kritisch en constateerde een aanzienlijk aantal onjuistheden. Jeroen de Valk, die aan de uitgave meewerkte, onderschrijft de kritiek van Mulder. In de volgende bijdrage beschrijft hij zijn medewerking aan het project als 'een reis door Absurdistan'.

Door Jeroen de Valk

Met deze bijdrage reageer ik op de publicaties van Jan J. Mulder in JazzFlits over de Blue Note-box die NRC Handelsblad te koop aanbiedt. Ik schreef een deel van de begeleidende cd-boekjes. Mulders kritiek is natuurlijk volkomen terecht. Het is niet mijn gewoonte om opdrachtgevers achteraf af te vallen, maar in dit geval kan ik het niet laten even mijn ervaringen weer te geven; mijn reis als tekstschrijver door Absurdistan.

Laat dit begrip kweken voor iedere scribent die onder deze omstandigheden nog iets fatsoenlijks kan leveren en laat dit een wijze les zijn voor kranten die ook iets dergelijks willen gaan ondernemen.

Ik werd eind 2010 benaderd door het verantwoordelijke bedrijf Paperview Ltd. De firma had haast en ik zegde toe dat ik tenminste drie teksten voor mijn rekening kon nemen: die bij de cd's van Michel Petrucciani, Stan Getz en Chet Baker.

Mijn alarmbellen begonnen al te rinkelen toen ik de - bij wijze van goed voorbeeld toegestuurde - Miles-tekst onder ogen kreeg. (Het kan geen kwaad deze productie te bewaren als curiositeit, want in de geschiedenis van de Nederlandstalige jazzschrijverij is deze wartaal ongeëvenaard.)

De werkelijke schok kwam, toen ik weken later het eerste boekje (bij de Baker-cd) onder ogen kreeg: compleet opgemaakt, met foto's en al. Klaar voor de drukker. Wat ik had ingeleverd, was veranderd in een aaneenrijging van kromme zinnen en feitelijke onjuistheden.

Bij Paperview werd met verbazing gereageerd op mijn onvrede. Ze hadden immers 'deskundigen' - dat woord zou nog vaak vallen - aan het werk gezet. Ik gooide echter de kont tegen de krib en zei dat ik deze ingrepen niet kon accepteren.

Hierop volgde een telefoongesprek met Paperview-leidinggevend Chris van den Broeck dat ik helaas niet snel zal vergeten. De essentie was:

A Fantasierolle taal was uit den boze.

B Ik moest mijzelf geheel uit de teksten wegschrijven, want dat ik Chets biograaf was, en dat de interviewcitaten uit eigen interviews (met Baker, Petrucciani en anderen) afkomstig waren, achtte hij irrelevant. Zelfs een paar voetnootjes waren verboden.

C Eigen meningen en inzichten waren ook taboe, want daar hadden ze hun 'deskundigen' voor. 'Deskundigen' waren, zo bleek, de schrijvers van de oorspronkelijke liner notes en iedereen die was gelieerd aan NRC.

...vervolg op de volgende pagina

BEST OF BLUE NOTE:

[doos met 15 boeken en cd's].

[Amsterdam] : EMI Music Netherlands i.s.m. NRC Handelsblad, 2011.

Prijs 50,95 euro (incl. verzendkosten).

(bestellen via: <http://bit.ly/pOp6ps>)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/**

hoofdredacteur: Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke

• **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

1a77
JazzFlits

VARIA

JAZZBIZZNIZZ

Bird, Rotterdam
13 december 2011
<http://bit.ly/fEvKrj>

Tijdens de laatste JazzBizzNizz van 2011 snijdt presentatrice Vera Vingerhoeds onder meer de volgende twee onderwerpen aan: de stand van zaken in de Nederlandse 'impro scene' en de programmering van het radiostation Arrow Jazz. Iedereen uit de jazzwereld, maar ook andere geïnteresseerden in jazz, zijn welkom bij de 'talkshow'. Die begint om 19.30 uur.

COMPOSERS BOOTCAMP

De Berenkuil, Utrecht
14 januari 2012
<http://www.composersbootcamp.nl>

De Composers Bootcamp is bedoeld voor componisten, arrangeurs en/of songwriters. Tijdens de bijeenkomst zal Marco C. de Bruin zijn zeven geheimen van succesvol componeren onthullen. De Bruin: "Het is een dag voor mensen die hun muzikaliteit willen vergroten, die willen leren hoe je het schrijven van composities het best aanpakt en die willen leren hoe je sneller en effectiever je ideeën op papier krijgt." De kosten van de dag zijn 47 euro.

CURSUS

ACTIEF LUISTEREN NAAR JAZZ
Donner, Lijnbaan, Rotterdam
21 januari 2012 (start)
<http://ruudbergamin.info/luistercursusjazz.html>

Saxofonist Ruud Bergamin geeft vanaf januari een cursus 'Actief luisteren naar jazz'. Hij vertelt de deelnemers op zes zaterdagochtenden over allerlei aspecten van de jazzmuziek en geeft uitleg van muziekbegrippen. Dit doet Bergamin aan de hand van film- en geluidsmateriaal. Ook zal hij zelf spelen. Aan het eind van de cursus moet de cursist interessante aspecten van de muziek kunnen herkennen. De cursuskosten bedragen 50 euro.

BEN VAN GELDER BIJ WBGO JAZZ

Saxofonist Ben van Gelder trad 15 november op in het radioprogramma 'The Checkout' van het Amerikaanse radiostation WBGO Jazz. Het programma is hier te beluisteren: <http://bit.ly/ui6fCx>.

Lees JazzFlits op uw iPad

INGEZONDEN VERVOLG

Van den Broeck legde dit langzaam en geduldig uit, ongeveer zoals je een weerspannige puber te woord staat. Hoe dan ook - we kwamen overeen dat ik mijn teksten nog eens zou herschrijven en dat hij die zou nakijken.

Uiteindelijk bleek het resultaat niet zo beroerd, want ik had gezegd dat hij alleen tikfouten en feitelikheden mocht corrigeren. Wel bleek, toen ik opnieuw de drukproeven onder ogen kreeg, dat veel wat buiten mij om op papier was gezet, uit onzin te bestaan. Denk aan bezettingen, data, fotobijschriften en de overzichtjes met 'Mijlpalen in de jazz'.

Na veel heen en weer gemail bleek Paperview zo koppig en kwam de deadline zo dichtbij, dat ik het moede hoofd liet hangen en besloot dat ze het verder maar zelf moesten uitzoeken met hun 'deskundigen'. Ik liet mij betalen (wat zowaar gebeurde na het versturen van veel herinneringen), haalde diep adem en beschouwde de zaak als afgedaan.

In dezelfde tijd begon mijn samenwerking met Cees Schrama, die mij als huisschrijver inhuurde voor zijn Tros Sesjun-serie. Héerlijk werk! Een groter contrast lijkt niet denkbaar.

Jeroen de Valk is dagbladjournalist en schreef onder meer boeken over trompettist Chet Baker en saxofonist Ben Webster.
<http://www.jeroendevalk.nl>

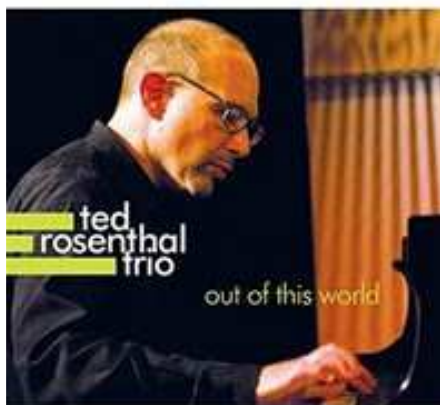
JazzFlits heeft NRC Handelsblad om een reactie op deze ingezonden brief gevraagd. Die hebben wij niet mogen ontvangen.

Toevoeging Jan J. Mulder:

Herman te Loo is behalve auteur van de boekjes over John Coltrane en Ornette Coleman, in tegenstelling tot het beweerde in het colofon, óók auteur-vertaler van de boekjes over Sonny Rollins en Wayne Shorter.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 28 november 2011

- 1. TED ROSENTHAL**
Out Of This World (Playscape)
- 2. CHRISTIAN MCBRIDE BIG BAND**
The Good Feeling (Mack Avenue)
- 3. GEORGE BENSON**
Guitar Man (Concord Jazz)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; www.jazzweek.com.